

nærværende Skolehjem. Det er den ene Betragtning, hvorefter jeg endnu ikke for Tiden har den Overbevisning, at det er rigtigst straks at gentage dette Forslag. Den anden Grund er, at jeg først vilde have konstateret ved en Indførelse af Ansøgninger om Opdragelse, som hvert Aar finder Sted, at der er en forhaandenstående Trang, som ikke vil blive afhjulpet, selv om dette Forslag gaar igennem og med de Institutioner, som Gl. Ballehus har skabt. Men jeg anser det ganske vist kun for en Udsættelse. Jeg lægger altsaa ikke Vægt paa, at dette Forslags Vedtagelse ikke betyder en Afslutning, men at der er visse Mangler ved de Kellerske Anstalter, som kræve Afhjælpning ved, at der skabes en ny Bygning og altsaa en ny Institution, nærmest paa den Maade, jeg tidligere har fremsat Forslag om.

Naar der nu i nærværende Tilfælde er blevet spurgt, om man ikke kunde opnaa Djemebedet paa anden Maade end den, der er foreslaaet i Lovforslaget, nemlig paa den Maade, at de Kellerske Anstalter gik over til at være en Stiftelse eller Institution og derved bleve uafhængige af Privatmand, saa kan man naturligvis absolut sagt sige, at det kan lade sig gøre. Det vil jo saa blive noget lignende som det, der er Tilfældet med den anden Kreds af Anstalter, Gl. Ballehus med Eberødgaard, og det har jeg principielt — uden at jeg nu i øvrigt meget udførlig skal komme ind paa Principspørgsmaal — intet imod. Jeg har ingen Altraa efter ogsaa at forvandle Gl. Ballehus til en Statsanstalt. Jeg mener, den gaar godt, som den er, og Staten er ikke engageret stærkere i denne Anstalt, end at den kan forsvare at lade det blive ved at gaa paa samme Maade. Jeg er altsaa ingenlunde Tilhænger af det System, at alle disse Institutioner nødvendigvis skulle være Statsanstalter; men i nærværende Tilfælde mener jeg, at man intet vil opnaa ved at gaa den Vej; thi de Kellerske Anstalter have jo den Mangel, at de ikke have de fornødne Midler til Driftskapital, saaledes som den anden Institution har det; de mangle altsaa de fornødne Midler til at føre et virkelig selvstændigt Liv som Anstalt, med mindre Staten doterer dem eller, hvad der vil være det samme, bærer deres Driftsudgifter. Det er de Medlemmer, som først havde Ødet, henviste til Muligheden af Legater og lignende, som kunde blive dem skænkede, og som lettere vilde komme, naar det er en Institution end hvis det er en Statsanstalt. Men disse Legater findes i alt Fald ikke endnu. Det vilde derfor være en Institution, en Stiftelse uden Driftskapital, og da vi erkende den for uundværlig,

da i alt Fald jeg maa fastholde, at disse Kellerske Anstalter ere uundværlige, vilde det sige, at Staten nødvendigvis maatte tilkøbe alt, hvad der behøves til Driften. Men den vil da ikke komme billigere fra det, end naar den overtager Anstalterne som Statsanstalt. Den vil ikke komme billigere dertil, og den vil ikke komme til at eje, hvad der forefindes som tilhørende Anstalten, den vil komme til at bære Udgifterne, men vil ikke faa det, som dog delvis er Ækvivalent. Det mener jeg vilde være et unaturligt Forhold, at Staten skulde bære alle Driftsudgifter, som om det var en Statsanstalt, men dog tillægge Institutionen den Uafhængighed, som det skulde være Meningen at lade den beholde, naar den vedblev at bestaa som Stiftelse, det er unaturligt; thi den, der giver Pengene, maa ogsaa have Magten, og der er ingen Grund til at fastholde en saadan Uafhængighed under denne Forudsætning. Dertil kommer saa, at ved at overtage dem som Statsanstalt vil Staten staa langt friere med Hensyn til paa bedste Maade at realisere det Spørgsmaal, hvorledes Anstalten skal suppleres med Hensyn til Skolehjem, end naar det er en Institution, en Stiftelse; thi da vil Forholdet blive ganske det samme som nu, nemlig at Stiftelsen vil være interesseret i at faa sit Skolehjem i den nøjeste organiske Forbindelse med de andre bestaaende Institutioner og Anstalter: den vil kræve det Laan først og fremmest, som det er de Medlemmer fremhævede, nemlig 250,000 Kr. til at bygge her ved Kjøbenhavn paa et efter Sagens reelle Værdighed uegnet Sted, og Staten vil rimeligvis komme til at betale Renter af det Laan, som skulde supplere disse 250,000 Kr. op til de 500,000 Kr. Man staa altsaa friere med Hensyn til Løsningen af Spørgsmaalet; man kan temporisere og vælge Sted og muligvis finde andre Udveje, naar det er en Statsanstalt, som ikke behøver den nøje Sammenhæng i Organisation mellem de forskellige Afdelinger, der nødvendigvis maa være til Stede, naar det er en Stiftelse. Det vil man ikke kunne naa uden ad den Vej. Det er altsaa Grundene til, at Staten dog maa betale Udgifterne, at den derfor fornuftigvis ogsaa maa have Raadighed, og endelig at den derved staa friere med Hensyn til Spørgsmaalet, som en Gang vil komme, om Suppleringen af disse Anstalter med særegne Afdelinger. Staten vil staa friere med Hensyn til Løsningen af dette Spørgsmaal paa denne Maade; det har for mig været det afgørende til at foretrække denne Fremgangsmaade, som ogsaa Lederen af Anstalten, den nu levende Professor Kellers, har tiltraadt. Det er vistnok mere